

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Καί η Φράγκα, τελειώνοντας την αφήγησί της προς την μίς Σίμπιλ, πρόσθεσε:

— Τέλος ο Άνδρέας μου διηγήθηκε τη ζωή του νέου αυτού, ζωή φτωχού παιδιού, που δεν γνώρισε γονείς και που, μολοντί έμεινε χωρίς σύμβουλο και οδηγό, παρέμεινε άγνός και τίμιος.

«Κι' κείνο ακριβώς, η έλλειψις γυνών, που θ' απομάκρυνε μιάν άλλη σαν ανεξάλειπτη κηλίδα, αυτό ίσα-ίσα μ' έκανε να τον αγαπήσω ακόμα περισσότερο.

Η μίς Σίμπιλ ήξερε καλά την Φράγκα και γνώριζε πως θα πήγαιναν χαμένοι οι κόποι της αν προσπαθούσε να την μεταπείση.

— Θεέ μου! ψιθύρισε μόνο. Τί θα πουν οι γονείς σου;

— Άς πουν ό,τι θέλουν, απάντησε αποφασιστικά η Φράγκα. Μετά ένα μήνα συμπληρώνω τα 21 μου χρόνια. Θα κάνω λοιπόν κι' εγώ τότε ό,τι έκανε κ' η Τερέζα. Αυτό είνε βέβαιο. Θέλω όμως, Σίμπιλ, να σ' έχω και σένα στο πλευρό μου, έσένα την μητέρα μου και φίλη μου. Όταν θα σ' έχω με το μέρος μου, θ' αδιαφορήσω για όλο τον άλλο κόσμο. Κι' αν χρειαστή να παλαίψω κατά της φτώχειας, όπως πάλαψε η Τερέζα, θα βρίσκω στη φτώχεια την ευτυχία μου, όπως την βρήκε η Τερέζα.

Έπειτα από τα λόγια αυτά, η μίς Σίμπιλ υποχώρησε έντελως.

— Ίσως δεν κάνω καλά, είπε. Άλλά όταν μιλάς έτσι, δεν μπορώ παρά να συμμερίζωμαι τη γνώμη σου. Δεν ξέρω τί με παρακινεί να σ' ακούω και να υποτάσσωμαι σ' έσένα, όπως υποτασσόμουν στη μητέρα σου, για την οποία ένοιωθα απέραντη λατρεία. Αν βρισκόμαστε κ' η δυο σε πλάνη, είτε η τιμωρία να πέση σε μένα μόνο.

Η Φράγκα την αγκάλιασε με περιπάθεια και φώναξε:

— Α! Είσαι πολύ καλή! Τώρα πάρε το καπέλλο σου και άς πηγαίνουμε... Είχα σκοπό ν' αναγγείλω στον Ροβέρτο την απόφασί μου, μονάχα όταν θα μάθαινα ότι κέρδισε το μεγάλο βραβείο. Θάρχόμουν επίτηδες γι' αυτό από τη Νορμανδία μαζί σου... Άλλά δεν ξέρω ποιά άκατανίκητη δύναμις με βιάζει να πάω να το πω από τώρα ότι θέλω να γίνω σύζυγός του.

Η Φράγκα και η μίς Σίμπιλ βγήκαν μαζί έξω και μπήκαν στο πρώτο άγοραίο άμάξι, που έτυχε μπροστά τους, γιατί δεν χρησιμοποιούσαν τα άμάξια του μεγάρου για να μη μαθαίνουν οι ύπηρέτες που πηγαίναν. Στο δρόμο, μπροστά σ' ένα μεγάλο άνθοπωλείο, η μίς Σίμπιλ σταμάτησε ένα άμάξι. Αγόρασε μια πανάκριθη άνθοδέσμη από σπάνια λευκά λουλούδια, κι' έπειδή η Φράγκα της έκανε παρατηρήσεις ότι αυτό ήταν αντίθετο στις ιδέες της περί οικονομίας, η αγαθή Άγγλις της είπε:

— Αν ύπήρχαν άλλα λουλούδια πιο άκριβά και πιο όμορφα, θα τα έπαιρνα ευχαρίστως χωρίς να λυπηθώ χρήματα. Αυτά εδώ δεν είνε άξια για σένα, η μόνη τους άξία είνε ότι σου τα προσφέρει η γηραιά φίλη σου που τόσο σ' αγαπάει! Ω! αν πρόκειται να πραγματοποιηθούν η ευχές με τις όποιες συνοδεύω την προσφορά τους, καμμιά γυναίκα δεν θα ζήσει τόσο ευτυχισμένη σ' αυτό τον κόσμο, όσο εσύ, καλή μου Φράγκα.

Η νέα κόρη είχε ακόμα δάκρυα στα μάτια όταν έφτασαν στο σπίτι της αδελφής της. Η Τερέζα, μόλις είδε τα ωραία λουλούδια που κρατούσε η μίς Σίμπιλ, κατάλαβε άμέσως τα πάντα.

— Αποφάσεις λοιπόν κι' εσύ να μιμηθής το πραξικόπημά μου, Φράγκά μου; την ρώτησε χαμογελώντας τρυφερά και πονηρά. Μου φαίνεται όμως ότι κάποτε μια δεσποινίς, δεν θυμάμαι ποιά, κατηγορούσε αυστηρά την αδελφή της, γιατί, σε παρομοία περίσταση, την άκουσε να λέει ότι είχε δικαίωμα να ύπακούη στη φωνή της καρδιάς της και ν' ακολουθήσει αυτόν που αγαπούσε... Αν θυμώμαι μάλιστα καλά, της είπε ότι πρέπει ν' αποφύγει να δη-

μιουργήση ένα τέτοιο σκάνδαλο και μιλούσε περί των καθηκόντων τα όποια της επέβαλλε το οικογενειακό της όνομα και η έπισημής υγεία του πατέρα της, ο όποιος μόνο λίγων ήμερών ζωή θα είχε ακόμα... Τί συμβαίνει λοιπόν; Μήπως ο πατέρας αυτός άνέκτησε την υγεία του;

— Σωπα! φώναξε η Φράγκα. Αυτά που μου λές είνε σωστά. Πρό τριών ήτων ήμουν μια νέα κόρη, έντελως άπειρη. Δεν μπορούσα να καταλάβω πόσο αγαπούσε τον Άνδρέα, ούτε και

τί είνε αγάπη. Από τότε όμως αγάπησα κι' εγώ, όπως εσύ, έναν άνθρωπο άξιο κάθε αγάπης. Αγαπώ με όλη μου την ψυχή τον Ροβέρτο. Και καταλαβαίνω τώρα ότι μια γυναίκα έχει και άλλα καθήκοντα, εκτός από εκείνα για τα όποια σου μιλούσα άλλοτε...

— Και δεν φοβάσαι το σκάνδαλο; ρώτησε η Τερέζα, στην όποια άρεσε κάπως να πειράζει την αδελφή της.

— Όταν θα φύγω από το σπίτι μας, απάντησε η Φράγκα, με τον ίδιο τρόπο που έφυγες κι' εσύ, όλος ο κόσμος θα πη: «Είνε τρελλή κι' αυτή σαν την αδελφή της!» Και θα το λέη αυτό ως την ήμερα που ο Άνδρέας θα ξαναγυρίση φορτωμένος εκατομμύρια κι' ο Ροβέρτος θα γίνη ένδοξος και μεγάλος καλλιτέχνης. Τότε όλοι θ' ανοίξουν τα μάτια τους, θα μάς θαυμάσουν και θα ζηλέψουν την τύχη μας.

Η Τερέζα γελούσε με τις έξυπνες αυτές σκέψεις της αδελφής της.

— Και τώρα, είπε, επίτηδες μου ζήτησες να προγευματίσουμε όλοι μαζί για να ευρτάσης τους άρραβώνες σου;

— Ω, ναι! Ηθέλα να γίνουν μπροστά σ' έσένα και την Σίμπιλ... Α! Γιατί να μη μπορή να είνε εδώ και η νουνά μου!... Θα ήμουν τότε περικυκλωμένη άπ' όλους όσους αγαπώ σ' αυτό τον κόσμο... Τί μεγάλη ευτυχία θα ήταν αυτό για μένα...

Η Τερέζα δεν απάντησε γιατί εξακολουθούσε να μηναι-κακή έναντίον της βαρώνης Γιάκομπσεν. Η μίς Σίμπιλ άλλαξε τότε θέμα όμιλίας και είπε:

— Πρέπει να πιάμε να τοποθετήσουμε τ' άνθη στην τραπεζαρία... Έτσι, όταν θα μπούμε να καθήσουμε στο τραπέζι, θα κάνουμε μια ευχάριστη έκπληξι στο Ροβέρτο.

— Εκπληξι, που θα τον έμποδίση να φάη, άποκρίθηκε η Τερέζα. Όχι, όχι, άς προγευματίσουμε ήσυχα... Θα στολίσουμε με τα λουλούδια τα άνθοδοχεία του σαλονιού... Έτσι όταν θ' ακούσουμε το Ροβέρτο να χτυπή την πόρτα, θα περάσετε κ' η δυο στην τραπεζαρία. Θα τον οδηγήσω εκεί, χωρίς να τον αφήσω να μπη εδώ και θα καθήσουμε όλοι στο τραπέζι.

Το σχέδιο αυτό έγινε δεκτό.

Όταν σε λίγο έφτασε ο Ροβέρτος, τον δέχτηκε η Τερέζα και χάρηκε πολύ όταν έμαθε ότι επρόκειτο να ξανσιείη τη Φράγκα πρό της αναχωρήσεώς της για τη Νορμανδία.

Το άπόγευμα ύπηρεσε πολύ ευχάριστο. Για να διώξουν από το μυαλό τους την δυσάρεστη έντύπωσι που θα προκαλούσε κάθε όμιλία για την αναχώρησι της Φράγκας, μίλησαν για την πιθανή έπιτυχία του Ροβέρτου και για την τελευταία έπιστολή του Άνδρέα, ο όποιος είχε μαζέψει κιόλας μεγάλες ποσότητες χρυσού. Έγραφε ότι με την πρώτη ευκαιρία θα έστελνε ένα μέρος από το άποθηκευμένο χρυσάφι, από το όποιο το μισό θα προωριζόταν για την βαρώνη Γιάκομπσεν και το άλλο μισό για την Τερέζα. Στην έπιστολή του μιλούσε έκτενως και για την τρελή με τα κατάλευκα μαλλιά και τα ωραιότατα μάτια, η όποια έδειχνε προς αυτόν έξαιρετική στοργή και την όποια αγαπούσε σαν μητέρα του.

«Δεν είνε καθόλου παράξενο — έπρόσθετε — να την πάρω μαζί μου, όταν θα ξαναγυρίσουμε στη Γαλλία για να προσπαθήσουμε να την θεραπεύσουμε στο Παρίσι.

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά μου φαίνεται ότι η γυναίκα αυτή, η όποια ποτέ δεν προφέρει λέξι και της όποιας τα μάτια εκφράζουν μι' απέραντη άπελπισία, θα έχη ιστορία έξαιρετικά σπαραχτική. Θα της συνέθσαν ά-

σφαλώς δυστυχήματα φοβερά και τρομερά!

«Λένε εδώ γι' αυτήν πολύ παράδοξα πράγματα. Μεταξύ των άλλων ισχυρίζονται ότι, όπου σταματήσει το βήμα της, όταν πλανιέται μόνη της στις έρημιες, και παντού όπου μείνη για να διανυκτερεύση, θά βρεθῇ, κάτω απ' τὴ γῆ, ἀφθονο χρυσάφι.

«Τὸ περίεργο αὐτὸ χάρισμά της, ἔκανε τόση ἐντύπωση, ὅχι μόνο στοὺς ἐργάτες, ἀλλὰ καὶ στοὺς μηχανικοὺς ποὺ διευθύνουν τὰ ἔργα καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἔχουν ὀνομάσει ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ. Γι' αὐτὸ μάλιστα καὶ τὴ σέβονται σὰν πλάσμα ὑπερφυσικό. Ἀπ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ κρίνῃς τὸ σεβασμὸ καὶ τὸ φόβο ποὺ ἐμπνέει σὲ ὅλους ἡ παρουσία της.

«Ἀν καὶ ἀγριεὺς μόλις τὴν πλησιάσῃ κανεὶς, σὲ μένα δείχνει πάντα ἐξαιρετικὴ συμπάθεια. Ἔρχεται καὶ κάθεται κοντά μου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα της, καὶ τίς περισσότερες φορές, καθὼς μὲ κυττάζει, χύνει δάκρυα.

«Αὐτὸ ἐνισχύει ἀκόμα περισσότερο τὴν πεποίθησί μου ὅτι θὰ τῆς συνέβῃσαν τρομερά δυστυχήματα».

— Κανένα παιδί της θὰ ἔχασε! εἶπε ἡ Τερέζα.

— Ἡ τὸν πολυαγαπημένο της σύζυγο! ἐπρόσθεσε ἡ Φράγκα κυττάζοντας τὸν Ροβέρτο.

«Ὅταν τὸ πρόγευμα τελείωσε, περάσαν ὅλοι στὸ σαλόνι. Ὁ Ροβέρτος, φυσικὰ, προχωροῦσε τελευταῖος πίσω ἀπὸ τὴς κυρίες. Ὅταν ἔξαφνα ἀντίκρουσε τὰ κάτασπρα λουλούδια, χλώμιασε ἐλαφρά.

— Ἐλα, πλησίασε, Ροβέρτε, εἶπε ἡ Τερέζα μὲ τὸ συνηθισμένο γλυκὺ καὶ ὑπερήφανο ὕφος της. Ὁ Ἀνδρέας, φεύγοντας, σοῦ εἶχε συστήσει νὰ γίνῃς ἀδελφὸς γιὰ μένα. Τώρα θέλει καὶ ἡ Φράγκα νὰ σοῦ ἀπευθύνῃ τὴν ἴδια παράκλησι.

— ὦ! Τερέζα!... Τερέζα!... φώναξε ζαλισμένος ὁ νέος. Πὲς γρήγορα τί ἔχεις νὰ πῇς, γιατί ἄλλοιως θὰ μὲ τρελλάνης!

— Τότε ἡ Τερέζα πῆρε ἐπίσημο ὕφος καὶ εἶπε:

— Ἡ μὲς Σίμπιλ, ἡ πραγματικὴ μητέρα μας, κ' ἐγὼ, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς Φράγκα, σοῦ λέμε τὰ ἑξῆς: Ἡ Φράγκα σ' ἀγαπᾷ καὶ σὲ διάλεξε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της. Πιστῆτε μπροστά μας ἀπὸ τὸ χέρι... Ποτε, Ροβέρτε, δὲν θ' ἀπαντήσης ἀνθρώπινο πλάσμα τόσο καλὸ, τόσο τέλειο, τόσο ὑπέροχο σὰν τὴ Φράγκα.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε πέσει κιόλας γονατιστός.

— Ἀ! Φράγκα! φώναξε. Φράγκα, λατρευτὴ μου!... Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μ' ἀγαπᾷς, ἔμένα, ἕναν ἄνθρωπο χωρὶς γονεῖς, ἀπόκληρο, ποὺ τὸν περιφρονοῦν ὅλοι;...

— Σῶπα, Ροβέρτε! φώναξε ἡ Φράγκα. Ἀκριβῶς, σήμερα τὸ πρωὶ ἔλεγα στὴν μὲς Σίμπιλ, ὅτι ὁ ἐγκατάλειψίς σου ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου μ' ἔκανε νὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο. Μὴ μ' εὐχαριστεῖς, Ροβέρτε... Ὅτι κάνω δὲν εἶνε ἀξίον εὐχαριστηρίων, ἀφοῦ τὸ κάνω γιὰ τὴν ἀφοσίωσί σου, γιὰ τὴν γενναιοτήτά σου. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ σὲ εἶδα ἔγινες ὁ κύριος τῆς καρδιάς μου. Ὁ ἔρωσ μου αὐτὸς μεγάλωσε καὶ φούντωσε μπρὸς τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ὁποία τὸν ἐνέκρινε... Καὶ ἀνάμωνα κάθε μέρα γιὰτὶ ἀνακάλυπτα διαρκῶς σὲ σένα καινούργια χάρισμα... Καὶ θὰ μεγαλώνῃ ὅσο ζῶ, μέχρι τῆς τελευταίας μου πνοῆς.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε σηκωθῇ. Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Φράγκας εἶχαν ἀνοίξει τὴν καρδιά του.

Ἀναπολῶντας σὲ μιὰ στιγμή ὁλόκληρο τὸ παρελθόν του, ἐξέτασε τὴ ζωὴ του καὶ σκέφθηκε ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος καὶ ὅτι πράγματι ἦταν ἀξίος τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης κόρης.

Ἐσφίξε τὴ Φράγκα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ἐχεις δίκην, ἀγαπημένη μου. Ἡ συνειδήσίς μου μοῦ λέει ὅτι εἶμαι πράγματι ἀξίός σου καὶ θὰ γίνωμαι κάθε μέρα στὸ μέλλον ἀκόμη πὺ ἀξίός σου. Ὅσο θὰ σ' ἔχω στὸ πλευρό μου, τίποτε γιὰ μένα δὲν θ' ἀνέκατόρθωτο... Νὰ εἶστε εὐλογημένες κ' ἡ τρεῖς! Εἶστε ὑπέροχες, ἅγιες γυναῖκες!... Καὶ νὰ εἶστε βέβαιες ὅτι ὁ ἀπόκληρος, ποὺ χάρι σὲ σᾶς ἀποκτᾷ τώρα οἰκογένεια, δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ

τὴν ἀγγελικὴ καλωσύνη σας.

Στάθηκε λίγο κ' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Στούς ἀρραβῶνες εἶνε συνήθεια νὰ προσφέρῃ ὁ μνηστὴρ στὴ μνηστὴ του ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι, ποὺ συμβολίζει τὸ ἀδιάρρηκτο τοῦ δεσμοῦ τους. Ἐγὼ, καλὴ μου Φράγκα, ἐπειδὴ δὲν εἶχα προειδοποιηθῇ, δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω αὐτὴ τὴ στιγμή δαχτυλίδι. Ἀς τὸ ἀναπληρώσω ὅμως προσωρινῶς μ' ἕνα φυλαχτὸ, τὸ ὁποῖο, γιὰ μένα, εἶνε πολυτιμότερο ἀπ' ὅλα τὰ διαμάντια τοῦ κόσμου.

Καὶ τράβηξε ἀπὸ τὸ στήθος του μιὰ ἀλυσιδίτσα, ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς ὁποίας κρεμόταν ἕνα χρυσὸ ἀντικείμενο, πολὺ μικρὸ καὶ παραδόξου σχήματος. Ἀκόμα πιὸ παράδοξα γράμματα ἦσαν χαραγμένα κ' ἀπὸ τίς δυὸ ὀψεις τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ.

Καὶ ὁ Ροβέρτος ἐξακολούθησε:

— Ὅταν ἕνα πρωὶ μὲ βρῆκαν, τυλιγμένο στὰ σπάργανά μου, στὴ σκάλα τοῦ Βρεφοκομείου τῆς Ὁρλεάνης, ὅπου μὲ περιμάζεψαν καὶ μ' ἀνέθρεψαν, εἶχα κρεμασμένο στὸ λαιμό μου αὐτὸ τὸ πράγμα... Ἀπὸ τότε ποτὲ δὲν τὸ ἔβγαλα ἀπὸ πάνω μου... Ἴσως μιὰ μέρα, χάρις σ' αὐτὸ, ἀξιωθῶ νὰ ἐξαναρῶ τοὺς γονεῖς μου, οἱ ὁποῖοι μὲ πέταξαν μακριὰ τους καὶ τοὺς ὁποίους ποτὲ μου δὲν θέλησα νὰ κατάρσῶ.

— Φύλαξέ το, ἀγαπημένη μου Φράγκα... Ἀς χρησιμεύσῃ ὡς πρῶτος δεσμὸς μεταξύ μας αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας μου, ἡ ὁποία, χωρὶς ἄλλο, θὰ ἔχῃ πεθάνει πειὰ, γιατί ἄλλοιως θὰ φρόντιζε νὰ μ' ἀναζητήσῃ καὶ θὰ μὲ ξανάβρισκε.

Ἡ Φράγκα φίλησε μ' εὐλάβεια τὸ φυλαχτὸ, πρὶν τὸ περάσῃ στὸ λαιμό της. Κ' ἔπειτα εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Θὰ τὸ ἔχω πάντα ἐπάνω μου!

Καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο στὸν μικρὸ καναπέ τῆς Τερέζας καὶ πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, ὁ Ροβέρτος κ' ἡ Φράγκα, δὲν ἔπαυαν νὰ μιᾶνε γιὰ τὸν ἐρωτὰ τους καὶ γιὰ τὸ μέλλον, ἐνῶ ἡ μὲς Σίμπιλ κ' ἡ Τερέζα τοὺς κύτταζαν γλυκά.

Ἡ Φράγκα ἦταν ἀποφασισμένη: τὴν ἡμέρα ποὺ —ὅπως ἦταν σχεδὸν βέβαιο— ὁ Ροβέρτος θὰ ἔπαιρνε τὸ μεγάλο βραβεῖο τῆς Ρώμης, αὐτὴ θὰ ἦταν πειὰ ἐνηλικιῇ. Τότε λοιπὸν θ' ἀνήγγελλε στὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασί της. Ἐκεῖνοι, ἐννοεῖται, θὰ τὴν ἀφῆναν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπως εἶχε φύγει ἡ Τερέζα, δηλαδὴ χωρὶς νὰ τῆς δώσουν πενταρά. Ἀμέσως κ' ἐκείνη θὰ ἔπαιρνε τὴν μὲς Σίμπιλ καὶ θὰ πηγαῖναν νὰ μείνουν στὴν Τερέζα ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της μὲ τὸν Ροβέρτο.

Κατὰ σύμπτωσιν, ἔτυχε νὰ εἶνε ἀνοίκιστο ἕνα διαμέρισμα ποὺ ἦταν πλάι στὸ διαμέρισμα τῆς Τερέζας.

Ὁ Ροβέρτος, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' αὐτὸ ὅταν θὰ παντρευόντουσαν, πρότεινε νὰ κατεβῇ στὸ θυρωρεῖο καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ θυρωρὸ τὸ κλειδί γιὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν. Ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε κρατῶντας δυὸ κλειδιά.

— Φαίνεται, εἶπε, ὅτι κάποια χήρα, πολὺ καθὼς πρέπει κυρία, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ θυρωρὸς, ἦρθε αὐτὲς τίς ἡμέρες κ' ἐπεσκέφθηκε αὐτὸ τὸ διαμέρισμα. Ἀν σοῦ ἀρέσῃ, Φράγκα, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τὸ νοικιάσουμε ἀπὸ τώρα... Ἐτσι θὰ τὸ συγυρίσουμε...

Ἡ Φράγκα κ' ἡ Σίμπιλ συμφώνησαν μαζὺ του καὶ σηκώθηκαν ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ πάνε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ διαμέρισμα.

Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἦταν, ὅπως εἶπαμε, πλάι στὸ διαμέρισμα τῆς Τερέζας, μὲ τὸ ὁποῖο ἐπικοινωνοῦσε ἄλλοτε μὲ μιὰ πόρτα, χτισμένη τώρα. Ἦταν σχεδὸν ὅμοιο μ' αὐτὸ κ' εἶχε ἐξώστη κοινὴ μαζὺ του, χωρισμένον μ' ἕνα κιγλίδωμα.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ξαναγύρισαν στὸ σαλόνι τῆς Τερέ-

«Ἀν ὑπῆρχαν κ' ἄλλα λουλούδια πιὸ ἀκριβὰ καὶ πιὸ ὡμορφα, θὰ τὰ ἔπαιρνα χωρὶς νὰ λυπηθῶ τὰ χρήματα

ζας, έκτος από τον Ροβέρτο. 'Η Φράγκα ήταν κατεινθυσιασμένη. Σε λίγο φάνηκε κι' ο Ροβέρτος, ο οποίος φώναξε:

— Τετέλεσται! Τό νοίκιασα και πλήρωσα μιά τριμηνία!..

— Και πόσα δώσατε, κύριε Ροβέρτε; ρώτησε η Σίμπιλ.

— Έκατόν είκοσι πέντε φράγκα, απάντησε ο νέος.

'Η Σίμπιλ άνοιξε άμέσως την τσάντα της και μέτρησε τό ποσόν αυτό στο νέο, ο οποίος έφερε μερικές δυσκολίες για να τό πάρη.

— "Όχι! "Όχι! τοϋ είπε η Σίμπιλ. Πρέπει να παρουσιασθώ έγώ ως ένοικιαστής, γιατί άλλοιως τό πράγμα θά ήταν άτοπο...

'Ο Ροβέρτος δέν έφερε πειά καμμιά αντίρρηση κι' έδωσε τα δυο κλειδιά στη Σίμπιλ.

Αυτή πήρε μονάχα τό ένα και τό άλλο τό άφησε στον Ροβέρτο, λέγοντάς του:

— Κρατήστε το, ποιός ξέρει τί μπορεί να συμβή... Δυο βδομάδες πριν επιστρέψουμε απ' τη Νορμανδία, θά φροντίσω να σάς στείλω χρήματα για ν' αγοράσετε τα άπαραίτητα έπιπλα.

— Και γιατί να μη φροντίσουμε από τώρα για δλ' αυτά τα πράγματα; φώναξε η Φράγκα που ήταν τώρα περισσότερο άνυπόμονη απ' όλους τους άλλους.

— Γιατί, απάντησε η Σίμπιλ, είναι περιττό να έτοιμάζουμε πράγματα που ίσως να μη χρησιμεύσουν.

— "Ω! διαμαρτυρήθηκε η νέα. Τό ξέρεις καλά: 'Εγώ δέν αλλάζω γνώμη ποτέ...

— "Όσο γι' αυτό, είμαι βεβαία... 'Ο νοϋς μου πηγαίνει σ' άλλα πράγματα. 'Η ύγεια τοϋ πατέρα σου χειροτερεύει ολοένα κι' ο γιατρός Ντεζορμώ έχει τη γνώμη ότι, άν η διαμονή στη Νορμανδία δέν τον ώφελήσει, λίγες είναι η μέρες του. "Αν λοιπόν επέλθη τό μοιραίο, η Φράγκα δέν θ' άναγκαστή να φύγη από τό μέγαρο ντε Ροσβέλ. Κανένας δέν θά μπορέση να την βγάλη απ' αυτό...

"Όλοι ένέκριναν τις σκέψεις της Σίμπιλ κι' αποφάσισαν να συμμορφωθούν μ' αυτές.

Ε'

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Είχαν περάσει τρεις έβδομάδες από την ημέρα που η Φράγκα και η Σίμπιλ είχαν φύγει για τη Νορμανδία. 'Η καλλιτεχνική έκθεση είχε άνοιξει έν τω μεταξύ και η επιτυχία τοϋ Ροβέρτου υπήρξε τεραστία. Κανένας δέν άμφέβαλλε πειά ότι θά τοϋ έδιναν τό πρώτο μεγάλο βραβείο. "Ενας 'Αμερικανός εκατομμυριούχος τοϋ είχε προσφέρει κολοσσιαία ποσά για ν' αγοράση τα δυο άγάλματά του. Μά ο Ροβέρτος δίσταζε να τα δώση... Πώς να τα πουλήση, τη στιγμή που παρίσταναν την πολυαγαπημένη του Φράγκα; 'Εκτός αυτού, ο ύπουργός των Καλών Τεχνών βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις μαζί του για να τοϋ άναθέση την έκτέλεσι σπουδαιων παραγγελιών.

'Η τύχη χαμογελοϋσε πειά στο Ροβέρτο...

Τό μέλλον άνοιγόταν μπροστά του λαμπρό...

Ήταν ημέρα Πέμπτη και βράδυαζε... 'Η Τερέζα επέστρεφε στο σπίτι της από τό τυπογραφείο όπου εξακολουθούσε να εργάζεται.

Καθώς πέρασε από τό θυρωρείο, η θυρωρός της φώναξε:

— "Ε, κυρία Τερέζα, έλάτε μέσα... Είν' έδω ο ταχυδρόμος κι' έχει για σάς μιά συστημένη έπιστολή...

'Η Τερέζα υπέγραψε στο μικρό βιβλίο τοϋ ταχυδρόμου, τοϋ έδωσε ένα μικρό φιλοδώρημα και, παίρνοντας την έπιστολή, άρχισε να την κυτάζει με άπορία γιατί ο γραφικός χαρακτήρ της έπιγραφής ήταν έντελως άγνωστος και γιατί τα γραμματόσημα τοϋ φακέλλου φάνέρωναν ότι προέρχονταν από την 'Αγγλία.

Χωρίς να την άνοιξη, ωστόσο, άνέθηκε στο διαμέρισμά

της. 'Εκεί, άφου άλλαξε τουαλέττα, αποφάσισε ν' άνοιξη τέλος την μυστηριώδη έπιστολή. Ξέσχισε τό φάκελλο και βρήκε δυο κομμάτια χαρτιοϋ. 'Ιο ένα ήταν μιά πυκνογραμμένη έπιστολή και τό άλλο ένα τσέκ.

Ξαφνιασμένη η Τερέζα, πήρε τό τσέκ και τό διάβασε:

«Πρός τον κάτοχον της παρούσης πληρώσατε 500.000 φράγκα.

ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΚΛΑΡΚΣΟΝ»

'Η Τερέζα απόμεινε κατάπληκτη.

"Ενας άγνωστος της έστειλε 500.000 φράγκα!...

Τί έσήμαινε αυτό;

Καταλαβαίνοντας ότι η έπιστολή που συνώδευε τό τσέκ θά έλυε την άπορία της, την έπήρε και διάβασε τα έξης:

«Αξιότιμος κυρία,

Είμαι όχι μόνο ιδιοκτήτης μιάς από τις μεγαλύτερες Τράπεζες τοϋ Λονδίνου, αλλά και μανιώδης φίλος των μακρυνών κι' επικινδύνων περιηγήσεων.

Κατά τό τελευταίο λοιπόν περιηγητικό μου ταξίδι πέρασα τυχαίως και από τα νότια μέρη της Γαλλικής Γουιάνης, από μέρη που τα θεωρούσα έντελως άκατοίκητα.

Φαντασθήτε τώρα την έκπληξι μου όταν έξαφνα συνάντησα εκεί ένα παιδικό μου φίλο, τον 'Αντρέα ντε Σαιν Ζάν νι' 'Ανζελι, τον σύζυγό σας, μαζί με τον όποιο ήμουν επί χρόνια συμμαθητής στο Λύκειο τοϋ Μεγάλου Λουδοβίκου.

Κατά την διάρκεια των όλγων ημερών που περάσαμε μαζί, ο 'Ανδρέας μοϋ διηγήθηκε τη ζωή του και μοϋ έμπιστεύθηκε ένα μέρος τοϋ χρυσοϋ τον όποιο έχει μαζέψει στις άποθήκες του από τότε που άρχισε την έκμετάλλευσι της χρυσοφόρου αυτής περιοχής.

Δέχτηκα πρόθυμα την παραγγελία του αυτή, γιατί, επειδή είχα μεγάλη συνοδεία μαζί μου, δέν διέτρεχα κανένα κίνδυνο να μέ ληστέψουν.

'Ο 'Ανδρέας με είχε παρακαλέσει να πουλήσω τό χρυσάφι και τα μισά από τα χρήματα που θά εισέπραττα να τα στείλω στη θαράνη Γιακομπσεν, πράγμα που έκανα ήδη, "Όσο για τ' άλλα μισά τοϋ είχα υποσχεθι να σάς τα φέρω έγώ ο ίδιος στο Παρίσι.

Δυστυχώς άργησα πολύ να ξαναγυρίσω στην 'Αγγλία κι' επειδή είχα υποσχεθι πρό πολλοϋ να συμπετάσχω σε μιά έξευρευνητική έκδρομή στο Βόρειο Πόλο, είμαι υποχρεωμένος να φύγω από δω τό προσεχές Σάββατο. "Ετσι μοϋ είναι άδύνατον να έκπληρώσω την υποσχεσι που έδωσα στο σύζυγό σας.

Γι' αυτό βρίσκομαι στην άπολυτο άνάγκη να σάς παρακαλέσω, μολις λάβετε την έπιγραφή μου, να έχετε σεις η ίδια στο Λονδίνο. Θά

λάβετε πεντάκόσιες χιλιάδες φράγκα από την Τράπεζά μου, όπου θά λάβω την τιμή και την εύχαρίστησι να σάς γνωρίσω.

"Αν δέν μπορέσετε ναρθήτε η ίδια, μπορείτε να στείλετε έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης σας, άρκει να τοϋ έγχειρίσετε τό έσώκλειστο τσέκ.

Εύαρεστηθήτε, κυρία, να δεχθήτε τη διαβεβαίωσι της έξαιρετικής μου εκτιμήσεως,

ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΚΛΑΡΚΣΟΝ»

Για μιά στιγμή, η Τερέζα κυριεύθηκε από μιά άπερίγραπτη χαρά...

'Ο 'Ανδρέας της είχε πετύχει επιτέλους!...

Και άφου είχε πετύχει, θά ξαναγύριζε γρήγορα και δέν θάφευγε ποτέ πειά από κοντά της.

"Όσον άφορā την είσπραξι των χρημάτων, αυτή ήταν δευτερεύον ζήτημα... "Αλλωστε ήταν άργά πειά να πάη στο Λονδίνο. Ήταν Πέμπτη και τό Σάββατο ο τραπεζίτης Κλάρκσον θά έφευγε για τό Βόρειο Πόλο. Φαίνεται πως η έπιστολή του είχε καθυστερήσει στο ταχυδρομείο. Ήταν όμως και κάτι άλλο άκόμα: 'Από τότε που η Τερέζα είχε άναρρώσει από τον τυφοειδή πυρετό, υπέκειτο σε διαταράξεις τοϋ πεπτικού συστήματος, και τό ταξίδι με τό σιδηρόδρομο θά την ένωχλούσε πολύ...

('Ακολουθεί)

...Ο Ροβέρτος και η Φράγκα δέν έπαυσαν να μιλοϋν για τον έρωτά τους.